Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и р. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація вôдъ ... улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францисканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованѣ.

Рекламаціѣ неопечатанѣ вôльнѣ вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львôвской“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Газеты Львôвскои“ и въ ц. к. Старостствахъ на провинціи:
на цѣлый рокъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рокъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 213. | Нинѣ: Зач. Іоан. Хр. Аврелія | Завтра: Текли перв. Брунона | Середа 23 вересня (5 жовтня) 1892 | Восходъ сонця 6 г. 7 м., заходъ 5 г. 29 м. Баром. 765 терм. + 16·5 + 11·2 | Рôкъ II.

Найвысша Бесѣда Престольна.

Его Величество Цѣсарь принимаючи вчера въ полудне обѣ Делеґаціи вôдповѣвъ на промовы обохъ президентôвъ якъ слѣдуе:

„Высказанй Вами чувства вѣрности и привязаня наповняють мене щирымъ вдоволенемъ и складаю Вамъ за нихъ Мою горячу подяку.

Положене заграничне не змѣнило ся значно вôдъ часу послѣднои сесіѣ делеґаційнои. Нашѣ вôдносины зô всѣма державами позôстали на скрôзь дружными, а повна довѣря звязь зъ союзными державами вплывае по давному спасенно на удержане мира.

Потреба мира и печаливôсть о матеріяльне добро народôвъ вплывають безперечно усмиряючо на межинароднѣ вôдносины.

Заходы Мого Правительства мали и минувшого року многократно за цѣль управильнити справы економічнѣ, а передовсѣмъ то, щобы при заключуваню угодъ торговельныхъ оперти на цѣлый рядъ лѣтъ торговельнѣ вôдносины Монархіѣ на забезпеченôй вôдповѣдно пôдставѣ.

Побôчь угодъ торговельныхъ зъ Нѣмеччиною, Италіею, Швайцаріею и Бельґіею, котрѣ вже стали правосильнѣ, доведено такожъ переговоры торговельнѣ зъ Сербіею до вдоволяючого результату и сподѣваю ся, що также и та угода въ найкоротшôмъ часѣ вôйде въ житє на пожитокъ для обохъ сторôнъ.

Загальну суму выдаткôвъ на войско и маринарку военну уложило Мое Правительство зô совѣстнымъ увзглядненемъ фінансовыхъ вôдносинъ Монархіѣ, увзгляднюючи лишь то, що було конче потреба. Звышка, котру годѣ було оминути въ тыхъ выдаткахъ въ порôвнаню зъ минувшимъ рокомъ, не есть зовсѣмъ несподѣвана, бо дотыкае по найбôльшôй части такихъ жаданъ Мого міністерства войны, котрѣ вже по кôлька разôвъ розбирали ся, а котрѣ переважно изъ взглядôвъ фінансовыхъ мусѣли доси бути не увзгляднени, теперь же суть безусловно потрѣбнѣ зъ огляду на конечнôсть безустанного скрѣплюваня и техничного доповненя Моеи силы военнои.

Доходы Босны и Герцоґовины выстають сего року до покрытя коштôвъ адміністраційныхъ тыхъ краѣвъ тымъ певнѣйше, що на всѣхъ поляхъ економічного житя можна тамъ сконстатувати безустанный поступъ.

Уповаючи въ вырозумѣлôсть и патріотизмъ, зъ якимъ Вы приступаете до сповненя своеи задачѣ, желаю Вамъ найлѣпшого результату и витаю Васъ зъ цѣлого серця!“

Спôльнѣ Делеґаціи.

Пôдчасъ вчерашного принятя спôльныхъ Делеґацій въ цѣсарскôй палатѣ промавлявъ именемъ австрійскои Делеґаціѣ ее президентъ дръ Хлюмецкій. Въ промовѣ своѣй зазначивъ вôнъ трудности, якѣ насуваютъ ся зъ причины потребы погодженя взглядôвъ на перетяжену податками людность зô збôльшеными потребами на войско, котрого однакожь готовôсть до бою дае тымъ певнѣйшу пору́ку удержати добродѣйства мира и забезпечити додатный результатъ поважнымъ працямъ Делеґацій. Задачу нашу — казавъ бесѣдникъ — улекшае однакожь вôтцѣвска печаливôсть Его Величества, котра неутомимо трудить ся надъ удержанемъ и скрѣпленемъ европейского мира, за що людность Монархіѣ взывае благословеньства Неба для Найясн. Пана.

По вôдповѣди на промову дра Хлюмецкого вôдбувъ ся серкль и Е. Вел. Цѣсарь розмавлявъ майже зъ кождымъ членомъ австрійскои Делеґаціѣ. Розмавляючи зъ пос. Зісомъ высказавъ Монархъ свое невдоволене зъ того, що дѣялось въ долѣшно-австрійскôмъ соймѣ, та высказавъ надѣю, що холеру дасть ся спинити. Зъ ґр. Ст. Баденімъ розмавлявъ Е. Вел. Цѣсарь може найдовше; заявивъ ему свое вдоволене зъ того, що Е. Екск. ґр. Казимиръ Бадені ѣздивъ самъ до Кракова и якъ припильнувавъ зарядженъ противъ холеры. Говорячи о залишеню свого приѣзду до Львова сказавъ Е. Вел Цѣсарь — после телеграмы Dzien. Polsk-ого: Залишене приѣзду не есть дѣйстно моею виною — я не думавъ впрочôмъ о особистôй небезпечности.. Пос. Яворскому высказавъ Е. Вел. такожь свôй жаль зъ того, що не мôгъ приѣхати до Галичины, то не сталось лишь задля Него самого; впрочôмъ, що вôдложено, того ще не залишено зовсѣмъ. Зъ пос. Мандичевскимъ розговорювавъ Е. Вел. Цѣсарь на тематъ жадань Русинôвъ и якъ доносить Dziennik Polski сказавъ: „Лишь средствъ, лишь грошей, а зъ часомъ все буде.“ После Kur. Lwowsk. сказавъ Е. Вел.: „Лишь терпеливости, а все буде добре.“ Бюро кореспонденційне не подае о тôй

2

Похрестникъ.

Зъ народныхъ оповѣдань ґр. Льва Толстого.

(Дальше.)

VI.

Тôльки вбивъ розбôйника, знову заперли ся стѣны и стала палата такъ, якъ була.

Отворили ся дверѣ, входить нанашко. Пôдôйшовъ до свого сына, взявъ его за руку, звѣвъ зъ престола и каже:

— Не послухавъ ты мого приказу; одно лихо ты зробивъ, що вôдчинивъ заказанѣ дверѣ; друге лихо зробивъ, що пôшовъ на престолъ и въ руки взявъ булаву; третє лихо зробивъ, що чоловѣка убивъ. Богато лиха ты заподѣявъ на свѣтѣ. Колибъ ты ще годину посидѣвъ, то бы половину людей повбивавъ.

И повѣвъ нанашко знову похрестника на престолъ, взявъ въ руки булаву. И знову повалили ся стѣны и все було видно.

И сказавъ нанашко:

— Дивя ся теперь, що ты свому батькови наробивъ. Василь сидить рôкъ у вязници, научивъ ся всякого рода злодѣйствъ, збѣсивъ ся зовсѣмъ. Гляди, вôнъ у твого батька пару коней вкравъ и видишь: вже ему и хату подпалюе. Отъ що ты свому батькови наробивъ.

Тôльки побачивъ похрестникъ, що батькова хата горить, закрывъ се передъ нимъ нанашко, казавъ дивити ся въ другу сторону.

— Отъ, каже, мужь твоеѣ нанашки вже рôкъ теперь, якъ покинувъ жѣнку, зъ другими на боцѣ гуляе, а она зъ горя стала пити, а давнѣйша его любовниця зовсѣмъ пропала. Отъ що ты своѣй хрестнѣй мамѣ наробивъ!

Закрывъ и тое нанашко, показавъ ему его хату. И побачивъ вôнъ свою матѣрь; она плаче за своѣ грѣхи, кае ся, говорить: волѣвъ мене тодѣ розбôйникъ вбити, не наробила бы я такъ богато грѣхôвъ.

— Отъ, що ты своѣй мамѣ зробивъ.

Закрывъ и тое хрестный батько: — Той чоловѣкъ — каже — погубивъ девять душь. Ему треба було самому за свои грѣхи покутувати. А ты его вбивъ, всѣ его грѣхи на себе взявъ. Теперь тобѣ за всѣ его грѣхи покутувати. Отъ чого ты самъ собѣ наробивъ. Медведиця разъ штуркнула колоду, настрашила медведятъ; другій разъ штуркнула — годованця вбила, а третій разъ штуркнула — сама себе погубила. Такъ само и ты зробивъ. Даю тобѣ теперь речинець на трийцять лѣтъ. Иди въ свѣтъ, покутуй за розбôйниковѣ грѣхи. Коли не вôдпокутуешь, пôдешь на его мѣсце.

И сказавъ похрестникъ: Якъ же менѣ за его грѣхи покутувати?

И сказавъ нанашко: Коли въ свѣтѣ тôлько зла направишь, кôлько наробивъ, тодѣ и за свои и за розбôйниковѣ грѣхи вôдпокутуешь.

И запытавъ ся похрестникъ: — Якъ же въ свѣтѣ зло направляти? Сказавъ нанашко: Идижь просто на сходъ сонця, найдешь поле, а на нѣмъ людей. Вважай, що люде роблять, и научи ихъ того, що знаешь. Потôмъ иди дальше, вважай на то, що побачишь; четвертого дня прийдешь до лѣса, въ лѣсѣ келія, въ келіѣ жие старець, розкажи ему все, що було. Коли всьо зробишь, що тобѣ старець звелить, тодѣ и свои и розбôйниковѣ грѣхи вôдкупишь.

Сказавъ такъ нанашко и выпустивъ похрестника за ворота.

VII.

Пôшовъ похрестникъ. Иде и думае: якъ на свѣтѣ зло направляти? На свѣтѣ зло направляють тымъ, що злыхъ людей высылають на выгнане, саджають въ тюрму, карами грошевыми карають. Якъ же менѣ робити, щобы зло направляти и на себе не брати чужихъ грѣхôвъ? Думавъ, гадавъ похрестникъ, не мôгъ нѣчого выдумати.

Ишовъ, ишовъ, приходить на поле. На поли жито выросло прегарне, густе и жати пора. Видить похрестникъ, зайшла въ то жито теличка; люде побачили, посѣдали на конѣ, ганяють помежи збôжемъ въ однои стороны

розмовѣ зъ пос. Мандичевскимъ поки що нѣчого.

Вчера по полудни вôдбуло ся засѣдане комісіѣ буджетовои австрійскои Делеґаціѣ. Пос. Аимъ (Молодочехъ) заявивъ, що цѣлый ческій нарôдъ есть противный тридержавному союзови, а хочь не есть ворогомъ анѣ не мае нѣякого упередженя до Нѣмеччины и Италіѣ, то все таки глядить зъ обавою на австрійску політику на всходѣ, бо та ставить монархію въ чимъ разъ острѣйшôй противности до Россіѣ. Нарôдъ ческій побоюесь того, чи оголошена угода зъ Нѣмеччиною удержуе въ повнôй силѣ всѣ умовы и чи нема тамъ якихъ додаткôвъ, котрѝ дають Австріи забезпеку выступити збройно, наколибъ она уважала то за потрѣбне въ тôмъ случаю, колибъ були нарушенѝ якѝсь еѣ мнимѝ права на Балканѣ. Бесѣдникъ запытувавъ, чи суть такѝ додатки до згаданои угоды и пôдъ якими условіями можуть они бути оголошенѝ. Дальше запытувавъ бесѣдникъ, чи суть якѝсь двѣ угоды зъ Италіею: австро-италіяньска и спôльна нѣмецко-австрійско-италіяньска; чи постановлено оголосити союзъ зъ Италіею и якѝ суть теперь вôдносины Австріѣ до Россіѣ?

Пос. Яворскій сказавъ, що загранична політика розбирала ся завсѣгды основно на повныхъ засѣданяхъ Делеґаціи, а що до становища тридержавного союза супротивъ Россіѣ, то мусить вôнъ сконстатувати впростъ противнѝ погляды, якъ Аимъ и зазначить се становище и на повнôмъ засѣданю.

Пос. Пленеръ заявивъ именемъ Нѣмцѣвъ, що богато и ненѣмецкихъ політикôвъ уважають союзъ Австріѣ зъ Нѣмеччиною и Италіею за правдиву пôдставу европейского мира и безпечности монархіѣ. Вôнъ витае радо чимъ разъ бôльше скрѣплюване того союза и постôйну поправу вôдносинъ до Италіѣ, де вже выробилась цѣла школа новыхъ політикôвъ, що суть за дружбою Италіѣ зъ Австріею. Безъ тридержавного союза мусѣли бы военнѝ змаганя вôдокремленои Австріѣ бути тымъ бôльшѝ.

Опôсля промовивъ ґр. Кальнокій. Міністеръ сказавъ насамперѣдъ Аимови, що не годить ся такимъ выступованемъ безъ потребы непокоити людей. Вôдъ многихъ лѣтъ, вôдъ коли вôнъ засѣдае въ Делеґаціяхъ, нѣхто ще такъ не поступавъ. Вôдъ двацяти лѣтъ выробивъ ся той звычай, що въ комісіи обговорюють ся довѣрочно справы заграничнои політики, бо то и не може инакше бути, коли не хоче ся выкликати всѣлякихъ неприемностей и непорозумѣнь. Угода зъ Нѣмеччиною есть честна и отверта, есть то союзъ для обороны безъ якихсь тайныхъ додаткôвъ, котрѝ навѣть и не потрѣбнѝ. Такъ само и союзъ зъ Италіею есть лишь чисто оборонный.

Змѣна правительства въ Сербіи ледви зможе пошкодити австро-сербскôй угодѣ, бо та угода для Сербіѣ конче потрѣбна. Сербія не жадала доси продовженя речинця, а впрочôмъ мае міністеръ уповажнене обохъ парляментôвъ до продовженя речинця ажь до червня 1893 р.

Загальне положене політичне представляе мало що нового, отже и мало що интересного. Въ европейскôй системѣ державъ позôстали давнѝ стремленя, але настало велике успокоене публичнои опініѣ. На всходѣ и заходѣ лагодять ся до вôйны, то и въ середнôй Европѣ мусять зброити ся; але та хронічна недуга не здержуе правительства вôдъ великихъ економічныхъ предприемствъ, обчисленыхъ на довгій миръ.

Змѣна правительства въ поодинокихъ державахъ змѣняе мало загальне положене, бо уґруповане державъ опираесь на глубшихъ політичныхъ мотивахъ. Доказомъ того змѣны кабінетôвъ Румуніи и Италіи а хочь бы и въ Анґліи, де ледви чи дотеперѣшна політика змѣнить ся. На всходѣ поступае консолідація тамошныхъ малыхъ державъ, а Австрія не хоче тамъ мати якесь упривілеґіоване становище, лишь хоче, щобы тѝ державы самостôйно розвивали ся.

По сѣмъ поясненю ухвалено п. міністрови всѣма голосами вотумъ довѣря противъ одного голосу Аима.

Перегляд политичный.

Законъ краевый для Галичины о сторожи полевôй одержавъ Найвысшу санкцію.

Говорять загально, що пôдчасъ гостины нѣмецкого цѣсаря у Вѣдни прийде межи нимъ а кн. Кумберляндскимъ до згоды, а такожь и амбасадоръ кн. Райсъ буде мати нагоду пояснити тѝ непорозумѣня, якѝ настали межи нимъ а берлиньскимъ дворомъ пôдчасъ гостины кн. Бісмарка у Вѣдни.

Зъ Константинополя доносять, що у Вôрменіи выбухла ворохобня. Безпосередну причину до того подало войско турецке, котре прийшовши до одного вôрменьского села зажадало пôдводъ а коли ихъ не дôстало, стало въ селѣ рабувати. Загроженымъ селянамъ прийшли въ помôчь другѝ и ворохобня розширила ся.

Новинки.

Львôвъ дня 4 жовтня

— **Именованя.** Приватный доцентъ и адіюнктъ судовый Францъ Ксаверъ Фіріхъ именованый надзвычайнымъ професоромъ австр. процедуры цивільнои на університетѣ краковскôмъ, а дръ Волод. Лукасевичъ надзвыч. професоромъ недугъ скôрныхъ и сифілістичныхъ на університетѣ въ Инсбруку. Канцелістами судôвъ колеґіяльныхъ именованѝ: Теофіль Гринишакъ до Станиславова, Каз. Цвенарскій до Львова, Яковъ Клецль до Тернополя и Осипъ Корневскій до Бережанъ. Канцелістами судôвъ повѣтовыхъ именованѝ Остапъ Лесевичъ для Нового села, Ив. Йорданъ для Виснѣвчика, Ант. Ямровъ для Микулинець, Кароль Ястшембскій для суду въ Золочевѣ, а посады канцелістôвъ до веденя книгъ дôстали Алекс. Ляцекъ въ Калуши, Теодоръ Яворскій Перкевичъ въ Устрикахъ, Мойсей Кляйнкопфъ въ Краковци, Адольфъ Цеветка въ Журавнѣ, а Еразмъ Віндішъ въ Копичинцяхъ.

— **Перенесеня.** Канцелістъ судовый Осипъ Ліфшіцъ перенесеный зъ Виснѣвчика до Теребовлѣ.

— **Конкурсы.** Окружна Рада шк. въ Дрогобичи розписуе конкурсъ на посады учительскѝ въ Летни, Медвежи, Опацѣ, Опарахъ, Пôдбужи, Раделичи, Рыбнику, Рыхтичахъ рускихъ, Смôльнôй, Тиновѣ, Урожи и Залôкти, дальше на посаду греко-кат. катихита при 4 клясовôй женьскôй школѣ въ Дрогобичи въ платнею 770 зр. и на посаду молодшого учителя въ Бориславѣ. Подання вносити до 30 жовтня. — Окр. Рада шк. въ Яслѣ розписуе конкурсъ на посады учительскѝ въ рускимъ языкомъ выкладовымъ: въ Дошници, Грубѣ, Котани, Крампнôй, Петрушôй Воли и Свѣржовѣ рускôмъ. — Окр. Рада шкôльна въ Борщевѣ оголошуе конкурсъ на посады учительскѝ: въ Бабинцяхъ ad Звенигородъ, Пережанцѣ, Бѣлôвцяхъ, Боришкôвцяхъ, Бурдякôвцяхъ, Худикôвцяхъ, Хулѣвцяхъ, Звинячцѣ, Густинѣ, Гороповôй, Юріямполи, Капустинцяхъ, Лосячи, Михалковѣ, Михайлôвцѣ, Мушкатôвцѣ, Мушкаровѣ, Окопахъ, Олексинцяхъ, Панôвцяхъ, Пилаткôвцяхъ, Пищатинцяхъ, Пôдпилипю, Сапоговѣ, Сковятинѣ, Стрѣлковичахъ, Шершенôвцяхъ, Шишкôвцяхъ, Тарнавцѣ, Трубчинѣ, Турильчи, Вербôвцѣ, Верхнякôвцяхъ, Вовкôвцяхъ ad Борщѣвъ, Залучи и Зѣльницяхъ, дальше на посады учителѣвъ молодшихъ: въ Борщевѣ, Бѣльчи, Пилипкôвцяхъ, Иванковѣ, Оверянахъ и Устю епископскôмъ. Подання треба вносити до кôнця жовтня. — Маґістратъ мѣста Перемышля розписуе конкурсъ на посаду примарія тамошного шпиталя загального зъ рôчною платнею 900 зр. Подання треба вносити до кôнця вересня. — Ц. к. окр. Рада въ Нѣску оголошуе конкурсъ на посады по 300 зр. и зъ мешканемъ: въ Боркахъ, Гольцяхъ, Гвôздци, Наргѣ новôмъ, Новосѣлци, Стовпъ Мазярнѣ, въ Залѣсю; при школахъ 2-клясовыхъ въ Камени и Пышници по 300 зр; при 4-кл. въ Руднику одна посада на 450 зр., а друга 300 зр. и додатокъ; въ Уляновѣ одна посада на 450 зр., а друга 300 зр. и додатокъ. Речинець до кôнця жовтня.

на другу. Якъ лишь хоче теличка зô збôжа выскочити, наѣде другій, она настрашить ся и знову у збôже; знову за нею скачуть помѣжь збôжемъ. А на дорозѣ стоить баба, плаче: „Заганяють они, каже, мою теличку!“

И ставъ похрестникъ радити селянамъ: На що вы такъ робите? Повыѣзджайте всѣ зъ помежи збôжа, най ґаздиня закличе собѣ теличку.

Послухали люде. Пôдôйшла баба на край нивы, зачала кликати: хойцѣ на-на, бура, хойцѣ на на на! Наставила теличка уха, послухала, побѣгла до бабы, просто ѣй до подолка, мало не звалила еѣ зъ нôгъ. И селяне радѝ и баба рада и теличка рада. Пôшовъ похрестникъ дальше и думае: виджу теперь, що зло множить ся черезъ зло. Чимъ дужше люде уникають зла, тымъ частѣйше его дѣють. Не треба, значить, злого направляти зломъ. А чимъ же его поправляти? не знаю. Гарно, якъ теличка послухае ґаздиню; а якъ не послухае, якъ то еѣ направляти?

Думавъ, гадавъ похрестникъ, нѣчого не выдумавъ, пôшовъ дальше.

VIII.

Ишовъ, ишовъ, приходить до села. Впросивъ ся на нôчлѣгъ до крайнои хаты. Пустила ґаздиня. Въ хатѣ нѣкого нема, лише одна ґаздиня мые. Ввôйшовъ похрестникъ и ставъ дивити ся, що робить газдиня: — видить: газдиня обмыла хату, стала мыти стôлъ. Обмыла стôлъ, стала обтирати брудною стиркою. Стирае одну сторону — годѣ обтерти стôлъ. Зъ брудном шматы болото чѣпае ся стола. Обтирае другу сторону, одну смугу болота зôтре, другу зробить. Стане знову на долинѣ обтирати — знову такъ само, забрукае брудною стиркою. Одно болото зôтре, друге налѣпить. Дививъ ся, дививъ ся похрестникъ и каже:

— Чому ты, ґаздине, се такъ робишь?

— Чижь не видишь? — мыю на празникъ. Та отъ нѣякимъ способомъ стола не домыю, все болото. Змучила ся я зовсѣмъ.

— Та ты бы — каже — выполокала вперѣдъ стирку, а тодѣ бы стирала.

Зробила такъ ґаздиня, живо обмыла стôлъ. „Спасибôгъ, — каже — що научивъ мене.“

Рано попращавъ ся похрестникъ зъ ґаздинею, пôшовъ дальше. Ишовъ, ишовъ, прийшовъ въ лѣсъ. Бачить, селяне гнуть каблуки. Пôдôйшовъ близше, бачить: селяне мучать ся, а каблукъ не згинае ся.

Поглянувъ похрестникъ, видить: кружево крутить ся довкола. Нема въ нѣмъ силы. Поглянувъ похрестникъ и каже:

— Що то вы, братя, робите?

— Та отъ гнемо каблуки. И два разы парили, помучили ся зôвсѣмъ — не гнуть ся.

— Та вы, братя, прикрѣпѣть кружево, а то вы зъ нимъ самѝ крутите ся.

Послухали мужики, прикрѣпили кружево, пôйшла робота до ладу.

Переночувавъ похрестникъ, пôшовъ дальше. Цѣлый день и нôчь ишовъ, передъ досвѣтомъ пôдôйшовъ до згôнникôвъ. Положивъ ся вôнъ коло нихъ. И бачить, згôнники лишили товаръ и розпалюють огонь. Взяли сухого гиля, запалили, не дали розгорѣти ся, наложили на огонь сирого хворосту. Зашипѣвъ хворостъ, погасъ огонь. Взяли згôнники ще сухого гиля, запалили, знову навалили сирого хворосту. Знову погасили. Довго били ся, не запалили огню.

И сказавъ похрестникъ: — Не спѣшѣть ся накладати хворостъ, а вперѣдъ розпалѣть гарненько огонь. Коли ясно розгорить ся, тодѣ ажь накладайте.

Зробили такъ згôнники; розпалили сильно, наложили хворосту. Занявъ ся хворостъ, розгорѣла ся ватра. Посидѣвъ коло нихъ похрестникъ и пôйшовъ дальше. Думавъ, думавъ похрестникъ, на що вôнъ тѝ три дѣла бачивъ, и не мôгъ зрозумѣти.

IX.

Ишовъ, ишовъ похрестникъ, минувъ день. Приходить до лѣса; въ лѣсѣ келія. Пôдхо-

— **Нові церкви.** Въ Пôдберѣвцяхъ, въ повѣтѣ львôвскôмъ, посвятивъ Є. Е. Митрополитъ нову величаву церковь. Въ тôмъ селѣ мають бути дуже гарні порядки. Народъ просвѣченый, тверезый и ввѣчливый, школа гарна, а въ коршмы анѣ слѣду. Пôдберѣвчане не знають, що то значить лихва, бо въ потребѣ заратовують ся все въ громадскôй касѣ позычковôй. — Въ Любши въ жидачѣвскôмъ посвячено дня 20 вересня нову церкву, котру тамъ будували двайцять кôлька лѣтъ.

— **Самоубійства.** Передвчера по годинѣ 8 вечеромъ повѣсивъ ся у Львовѣ въ мешканю властитель реальности Натанъ Любінґеръ, батько 8 дѣтей. Вся родина его була въ другôй комнатѣ, коли вôнъ повѣсивъ ся. Мабуть въ послѣдный хвили житя зôйшовъ вôнъ зъ розуму, бо вôнъ навѣть якійсь часъ бувъ въ закладѣ божевôльныхъ. — Василь Аксемюкъ, выслуживши три роки при войску, вернувъ тыми днями до Банилова руского на Буковинѣ, де мавъ жѣнку. Саме въ пору, якъ входивъ въ село, довѣдавъ ся, що его молода жѣнка що йно померла по короткôй недузѣ. То додало ему такого жалю, що вôнъ ще того самого дня повѣсивъ ся въ городѣ на галузи.

— **Въ справѣ убійства** улана Федька Шкарабского, о котрôмъ мы вже доносили, довѣдуємо ся, що убійникъ навызавъ ся справдѣ Василь Щеритко, а не Гаврило Риштинъ, якъ вôнъ себе назвавъ, коли его увязнили.

— **Слѣпый скрипникъ.** Минувшого четверга на улици Мицкевича у Львовѣ були перехожй люде свѣдками такои сцены: Маленька, бѣдна дѣвчина вела за руку темного старця, що въ другôй руцѣ державъ скрипки и смыкъ. Надъѣхавъ вôзъ, дѣвчинка сѣпнула старця на бôкъ, вôнъ спотикнувъ ся, упавъ и розбивъ скрипки, такъ що зъ нихъ лише трѣски лишили ся. Дѣвчина въ плачь, старець и собѣ закрывъ темні очи рукою. Люде обступили ихъ и жаль имъ стало старця, що не мавъ вже теперь чимъ зароляти на житє. Той и сей сягнувъ въ кишеню та давъ старцеви милостиною. Тымчасомъ зъ вôкна каменицѣ придивлявъ ся тому всему сынокъ паньства Р. Вôнъ пôшовъ до родичѣвъ и за хвилю выбѣгъ зъ брамы зô своими гарными скрипками. Давъ ихъ старому скрипникови, сказавъ: „Возмѣть собѣ ихъ, а менѣ тато справить инші" — и утѣкъ скоро до дому. Скрипникъ таки на улици спробувавъ скрипки и якъ почувъ повній та чисті звуки, урадувавъ ся дуже и вже зъ веселымъ лицемъ вôдôйшовъ, дякуючи въ душѣ ясноволосому хлопцеви за его дарунокъ.

— **Трибуналъ карный въ Станіславовѣ** по 11 дневôй розправѣ засудивъ 28 вересня цѣлу родину Босацкихъ, заможныхъ господарѣвъ зъ Живномѣра пôдъ Бучачемъ за крадѣжь на вязницю. Они крали такъ спритно, що ихъ нѣхто й не пôдозрѣвавъ. Голова родины Семенъ дôставъ сѣмь лѣтъ вязницѣ.

— **Нова зелѣзниця мѣсцева.** П. Войтѣхъ Бѣхоньскій, бурмѣстръ Горлиць и дръ Найманъ, адвокатъ въ Горлицяхъ дôстали вôдъ Міністерства торговлѣ дозволъ на вступні роботы до будовы мѣсцевои звычайно-шляховои зелѣзници въ Горлиць черезъ Ропу на Устє руске, Ганчову и Высову до галицко-угорскои границѣ пôдъ Блѣхнарку.

— **Сѣмдесять миль телефону.** Межи Вѣднемъ а Трієстомъ выбудовано телефонъ и теперь, якъ хто зъ Вѣдня хоче поговорити зъ кимъ въ Трієстѣ, то не потребує до него 70 миль ѣхати, лише говорить собѣ у Вѣдни, а тамтой его чує. До будовы тои лініи телефонічнои ужито на 4 міліметры грубого бронзового дроту, щобы его бурѣ не прорвали. Розмова тымъ телефономъ черезъ три мінуты коштує 1 зр. 50 кр. Межи Парижемъ а Марсилією є ще довшій телефонъ; вôнъ тягне ся 1000 кільометрôвъ, то значить около 133 миль.

— **Якъ жиды дбають про своихъ одновѣрцѣвъ** Коли въ пятницю кôнчивъ ся у Вѣдни буковиньскій процесъ дефравдаційный, въ котрôмъ ставало такожъ богато жидôвъ яко обжалованыхъ, заходивъ якъ разъ не лишь сабашь, але й т. зв. судный день, велике у жидôвъ свято помиреня, пôдчасъ котрого кождый жидъ мусить черезъ 24 годинъ постити. Щобы отже обжалованымъ жидамъ улекшити той пôстъ, прислала имъ вѣденьска громада жидôвска печеного мяса, на кождого по два спорй куснѣ. Жидамъ дано того дня такожъ лѣпшу вечеру якъ звычайно, бо два яйця, по бохонцеви хлѣба за 10 кр. и по склянцѣ пива. Зъ комнаты, де въ криміналѣ вôдбуває ся звычайно наука, зроблено на борзѣ божницю а громада жидôвска прислала рабіна, котрый имъ вôдправивъ богослужене.

† Посмертні вѣсти.

Померли: У Переровѣ о. Миколай Морозевичь въ 76 роцѣ житя, а 44 священьства; — въ Бѣрчи адъюнктъ податковый Евгеній Михайло Боцюрковъ въ 29 роцѣ житя. — Въ Станіславовѣ судя пов. Ив. Рошкевичь, въ 49 роцѣ житя.

Всячина.

— **Скупарь.** Кôлькадесять лѣтъ тому приѣхавъ зъ Австріѣ до Берлина безъ крейцара при душѣ якійсь чоловѣкъ, що звавъ ся Йоль. Щасливыми спекуляціями доробивъ ся вôнъ помалу великого маєтку, Комісія, що оцѣнювала его маєтокъ, казала, що вôнъ має лишь 240.000 марокъ маєтку, однакъ люде говорили, що справдѣшный маєтокъ Йоля, умѣщеный въ рôжныхъ банкахъ, єсть далеко бôльшій. Йоль мавъ въ Австріи зовсѣмъ незаможныхъ братôвъ и самъ живъ, якъ найбѣднѣйшій сѣрома. Лише два разы на тыждень выходивъ вôнъ на мѣсто, купити собѣ за 20 фениковъ костей на росôлъ и сухого хлѣба и тымъ способомъ жививъ ся. Впрочôмъ не выходивъ вôнъ нѣколи зô свого мешканя, хиба, якъ мавъ орудку до банку. Тогды одягавъ ся у свôй єдиный, старый, вытертый, чорный сурдутъ, а що бѣля не мавъ, то пришивъ собѣ до ковнѣра и рукавôвъ вôдъ сурдута ковнѣрикъ та маншеты, котрі зъ часомъ почорнѣли такъ, якъ и сурдутъ. До мешканя его не смѣвъ нѣхто входити. Щобы слѣдити за курсами, передплачувавъ вôнъ три ґазеты, але листоноса не впускавъ нѣколи до своеѣ комнаты. Листы и ґазеты мавъ листоносъ покласти коло дверей, запукати и чимскорше вôдôйти. Отже той листоносъ замѣтивъ, що вôдъ дня 18 м. м. лежали ґазеты коло дверей и нѣхто ихъ не бравъ, а давнѣйше, якъ лише вôнъ запукавъ, отвирали ся дверѣ и Йоль вôдбиравъ посылки. Коминарь, що лише самъ оденъ мавъ доступъ до мешканя скупаря, бувъ у него послѣдный разъ 15 вересня въ четверъ, а на другій четверъ его вже не пустили. Въ пятницю рѣшили жителѣ того дому повѣдомити о тôмъ поліцію. Комісарь пôшовъ зъ возьнымъ и слюсаремъ до мешканя Йоля. Слюсарь отворивъ дверѣ, що були сильно замкненй зъ середины, и якъ лишь всѣ три увôйшли до комнаты, то мало не попадали, така воня и задуха вдарила на нихъ. Ажь коли оденъ смѣлѣйшій перебѣгъ комнату и отворивъ вôкна та впустивъ свѣжій воздухъ, всѣ лекше вôдôтхнули. Мешкане складало ся зъ двохъ маленькихъ комнатъ, въ котрыхъ не було нѣякихъ меблѣвъ. Въ першôй комнатѣ була стара скриня, повна лахôвъ, а коли до неѣ стали добувати ся, то пôдъ лахами найшли трупа старого Йоля, вже на пôвъ зôгнилого. Лѣкарь сказавъ, що скупарь померъ вôдъ удару серця тому зъ тыждень. На тѣлѣ мавъ вôнъ дуже убогу одежу. Въ другôй комнатѣ на пôдловѣ лежали купы старыхъ лахôвъ и ґазетъ, а на стѣнѣ висѣла велика клѣтка зъ 20 канарками. Крôмъ трехъ канаркôвъ всѣ инші погинули зъ голоду и спраги, а декотрі були покалѣчені, пообкусували собѣ пальцѣ, повыривали пера — видко, що передъ своєю смертію кидали ся одні на другихъ зъ голоду. Трупа скупаря завинено въ старый єдиный коцъ, якій тамъ найдено и занесено до шпиталю.

— **Що то єсть професоръ?** Професоръ Бодмеръ въ Ціріху пôйшовъ разъ зъ своѣмъ приятелемъ на селѣ на прохôдъ. Идуть ажь приходять до обгороджено сѣножати, куды можна зайти лишь воротами. Коло ворôтъ стоить хлопець, а приятель Бодмера каже до хлопця: Отвори ворота, бо иде професоръ! — А щожъ то єсть професоръ? пытає хлопець. — То такій чоловѣкъ, що все умѣє — каже ему той. — А хлопець на то: Коли все умѣє, то умѣє и ворота отворити.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 4 жовтня. Кн. Петро Кобурґскій збожеволѣвъ; ему здає ся, що єсть бразилійскимъ цѣсаремъ Домъ Педромъ.

Будапештъ 4 жовтня. Вôдъ полудня до 6 год. вечеромъ занедужало на холеру 14 осôбъ, а померло 3; занедужало такожь двохъ вояковъ и двохъ ученикôвъ.

Парижь 4 жовтня. Правительство постановило похоронити Ренана на коштъ державы.

Ґенова 4 жовтня. Вчера експльодувала тутъ бомба передъ испаньскимъ консулятомъ.

[...]дить похрестникъ до келіѣ, пукає. Пытає ся зъ келіи голосъ:

— Хто тамъ?

— Грѣшникъ великій, иду покутувати за чужй грѣхи.

Выйшовъ старець и пытає ся:

— Якй то чужй грѣхи тяжать на тобѣ?

Розповѣвъ ему всьо похрестникъ: и про кума и про медведицю зъ медведятами и про престôлъ въ запечатанôй палатѣ и про то, що ему приказавъ кумъ и про то, якъ вôнъ бачивъ на поли мужикôвъ, якъ они всьо збôже здоптали, и якъ телиця до ґаздинѣ сама прийшла.

— Пôзнавъ я — каже — що не можна злого злымъ направляти, а не можу зрозумѣти, якъ его треба направляти. Научи мене.

И сказавъ старець:

— А скажи менѣ, що ты ще на дорозѣ бачивъ?

Розповѣвъ ему похрестникъ про бабу, якъ она мыла и про селянъ, якъ они гнули каблуки и про згонникôвъ, якъ они розкладали огонь.

Выслухавъ старець, вернувъ ся въ келію, вынѣсъ щербате топорище.

— Ходѣмъ! — каже.

Старець вôдôйшовъ на стежку вôдъ келіи и показавъ на дерево.

— Рубай! — каже.

Зрубавъ похрестникъ, впало дерево.

— Розрубай теперь на трое!

Розрубавъ похрестникъ на трое. Зайшовъ зновъ до келіи старець, принѣсъ огню.

— Спали — каже — тй три пняки.

Розпаливъ похрестникъ огонь, спаливъ тй пняки, лишило ся три головеньки.

— Всади въ землю до половины. Отъ такъ!

Всадивъ похрестникъ.

— Онъ пôдъ горою, бачишь, рѣка. Носи зъ вôдтамъ воду въ ротѣ та вôдрошуй. Тую головеньку такъ вôдрошуй, якъ ты учивъ бабу. Туюжь вôдрошуй такъ, якъ ты навчивъ каблукарѣвъ. А тую вôдрошуй такъ, якъ ты научивъ пастухôвъ. Коли всѣ три пôдростуть и зъ головеньокъ выростуть три яблôнки, тодѣ дôзнаєшь ся, якъ направляти у людей зло; тодѣ и за грѣхи вôдпокутуєшь.

Сказавъ тое старець и пôшовъ до своеѣ келіѣ. Думавъ, думавъ похрестникъ — не мôгъ зрозумѣти, що ему сказавъ старець. И ставъ робити, якъ ему казавъ старець.

(Дальше буде).

Одвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкі.

Инсераты („оповѣщеня приватнѝ“) якъ для „Народнои Часописи“ такъ также для „Ґазеты Львôвскои“ принимае лишь „Бюро Дневникôвъ“ Людвика Пльона, при улици Кароля Людвика ч. 9, де также знаходить ся Експедиція мѣсцева тыхъ ґазетъ.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.